

Sygn. akt. I C 276/20 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska-Drzażdżewska
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Paulina Warchoń

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2020 r. w(...)

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej A. Z. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.490,55 zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt 55/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 1.11.2019 r. do dnia zapłaty,
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 387,00 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska-Drzażdżewska

Sygn. akt I C 276/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej A. Z. kwoty 1.490,55 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela, z którym pozwana zawarła umowę pożyczki wskazując, że pozwana nie wywiązała się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwaną nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwana A. Z. nie zgodziła się z pozwem tak co do zasady, jak i co do wysokości. Podniosła przy tym zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27.05.2019 r. za pomocą środków porozumiewania się na odległość (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarła z pozwaną A. Z. umowę pożyczki nr (...). Pozwana w całości wywiązała się z zawartej umowy pożyczki, w szczególności

w dniu 24.06.2019 r. wpłaciła na rzecz pośrednika pożyczkodawcy - (...) Sp. z o.o. w B. kwotę 338,86 zł tytułem opłaty za refinansowanie pożyczki.

(dowód: oświadczenie pożyczkodawcy z dnia 10.10.2019 r. – k. 36,

potwierdzenie transakcji z dnia 24.06.2019 r. – k. 50)

W dniu 26.06.2019 r. za pomocą środków porozumiewania się na odległość (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarła z pozwaną A. Z. umowę pożyczki nr (...), zgodnie z którą pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 1.437,20 zł. Potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja jej warunków były zrealizowane poprzez logowanie się pożyczkobiorcy na swoje konto na stronie internetowej pożyczkodawcy i wybór odpowiedniej oferty. Na kwotę pożyczki składała się kwota 1.200 zł tytułem kapitału, 230,30 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki a także kwota 6,90 zł tytułem odsetek kapitałowych od kwoty udzielonej pożyczki. Termin spłaty przedmiotowej pożyczki określono na dzień 26.07.2019 r.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 26.06.2019 r. – k. 40-42v)

Pozwana nie wywiązała się z zawartej z powodem umowy pożyczki. Polubowne próby rozwiązania sporu z pozwaną nie doprowadziły do uregulowania zadłużenia.

(dowód: wezwania do zapłaty – k. 45-46)

Umową z dnia 1.09.2019 r. pożyczkodawca sprzedał wierzytelność z tytułu zawartej z pożyczkobiorcą umowy pożyczki wierzycielowi D. W. (...) z siedzibą w T.. W dniu 10.10.2019 r. D. W. (...) z siedzibą w T. sprzedał w/w wierzytelność na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Pismem z dnia 14.10.2019 r. powód zawiadomił pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności i wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.481,20 zł.

(dowód: umowy cesji wierzytelności – k. 19-21, 32-34,

załączniki do umowy cesji wierzytelności – k. 31, 35-35v)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwana bowiem kwestionowała swoją odpowiedzialność wobec powoda, podnosząc przy tym również zarzut przedawnienia roszczenia.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że nie ma żadnych podstaw prawnych uzasadniających tezę, że powodowi nie przysługuje roszczenie dochodzone pozwem. Pozwana kwestionując dochodzone pozwem roszczenie tak co do zasady, jak i co do wysokości nie sformułowała w tym względzie żadnych konkretnych zarzutów, umożliwiających ich pozytywną weryfikację. Pozwana sprowadziła swoją obronę przed roszczeniami powoda tylko do zaprzeczania istotnym dla rozstrzygnięcia faktom, nie rozwijając przy tym w żaden sposób swojej wersji, która przynajmniej mogłaby uprawdopodobnić swoje zarzuty. Podnosząc jedynie niczym

niepoparte twierdzenia o kwestionowaniu swojej odpowiedzialności co do zasady nie wskazała jednocześnie z czego ów brak odpowiedzialności miałby wynikać – czy ze spełnienia zobowiązania, czy też z uwagi na brak łączącego strony stosunku zobowiązaniowego. Sąd dostrzegł przy tym, że pozwana zawierała już umowę pożyczki z udziałem pośrednika pożyczkodawcy P. Sp. z o.o – (...) Sp. z o.o. w B., tj. umowę z dnia 27.05.2019 r., która to pożyczka została w całości spłacona przez pozwaną, o czym świadczy oświadczenie pożyczkodawcy z dnia 10.10.2019 r., a także potwierdzenie wpłaty na rzecz pośrednika pożyczkodawcy - (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 338,86 zł tytułem opłaty za refinansowanie pożyczki. Niewątpliwie zatem pozwana, zachęcona pozytywną współpracą z pośrednikiem w/w pożyczkodawców mogła sfinalizować kolejny stosunek zobowiązaniowy, który znalazł odzwierciedlenie w treści umowy pożyczki z dnia 26.06.2019 r. Wskazany pośrednik działał bowiem również przy zawieraniu umowy pożyczki z dnia 26.06.2019 r., z której powód wywodzi dochodzone roszczenie. Przede wszystkim jednak trudno racjonalnie wytłumaczyć w jaki sposób pożyczkodawca wszedł w posiadanie takich danych pozwanej jak: adres, numer telefonu, miejsce i dokładny adres zatrudnienia pozwanej, numer konta bankowego, adres mailowy, numer PESEL, jeśli sama mu ich nie udostępniła. W konsekwencji - a w szczególności wobec całkowicie biernej postawie pozwanej jako stronie procesu wywodzącej dla siebie korzystne skutki prawne - Sąd uznał, że niewątpliwie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, przedmiot zaś pożyczki został pozwanej wydany. Przy tym wskazać należy, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycielność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2 wraz z wierzycielnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Powód występując z roszczeniem winien zatem wykazać skuteczne przejście uprawnień przysługujących mu w stosunku do pozwanego. Odnosząc wskazaną uwagę do realiów przedmiotowej sprawy Sąd dostrzegł dwie umowy cesji wierzycielności. Umową z dnia 1.09.2019 r. pożyczkodawca sprzedał wierzycielność z tytułu zawartej z pożyczkobiorcą umowy pożyczki wierzycielowi D. W. (...) z siedzibą w T.. W dniu zaś 10.10.2019 r. D. W. (...) z siedzibą w T. sprzedał w/w wierzycielność na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Jednocześnie załączniki do w/w umów wierzycielności wyraźnie identyfikują wierzycielność wobec pozwanej poprzez numer identyfikacyjny klienta, datę zawarcia umowy pożyczki, termin jej spłaty, numer identyfikacyjny umowy pożyczki a także wysokość roszczenia. Bezsparnie również owe załączniki można połączyć z umową cesji wierzycielności, uznając, że stanowią one integralną część umowy. W konkluzji Sąd uznał, że strona powodowa w pełni udowodniła fakt nabycia wierzycielności wobec pozwanej, a wykazanie tej okoliczności jest podstawą do uznania zasadności roszczenia powoda, które wynika z umowy cesji (art. 509 i nast. k.c.). Niewątpliwie również należało dać wiarę stronie powodowej co do twierdzeń, że pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy pożyczki. Podobnie jak w zakresie zasady odpowiedzialności wobec powoda, pozwana kwestionując wysokość dochodzonego roszczenia nie sprecyzowała swych zarzutów, a w szczególności nie wykazała, by spłaciła dochodzone roszczenia w jakiegokolwiek części. Nie przedłożyła przy tym żadnych dowodów wpłat dochodzonej przez powoda kwoty, a kierowane do niej wezwania do zapłaty okazywały się bezskuteczne. Podkreślić należy, że to na stronie pozwanej spoczywa ciężar wykazania spełnienia świadczenia. Ona bowiem wywodzi z tego faktu konsekwencje prawne w postaci wygaśnięcia zobowiązania. Skoro więc powód składa umowę, powołując się na to, że zobowiązanie nie zostało zaspokojone w określonej części, udowadnia w ten sposób istnienie podstawy zobowiązania. Rzeczą strony pozwanej jest w tej sytuacji wykazać, że spełniła swój obowiązek w innym zakresie, niż twierdzi strona powodowa. W konsekwencji uznać należy, że powód w pełni udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia stwierdzić należy, że jest on nieuzasadniony w świetle tego, że umowa pożyczki została zawarta dnia 26.06.2019 r. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. W niniejszej sprawie, w której powód dochodzi realizacji roszczenia wynikającego z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, zastosowanie znajduje trzyletni termin przedawnienia, który nawet potencjalnie nie mógł upłynąć.

W konsekwencji Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości, o czym orzekł jak w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia

pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od zasądzonej kwoty od dnia 1.11.2019 r. (od daty wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 100 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

Jedynie marginalnie wskazać należy, że wobec braku sprzeciwu stron, z uwagi na obowiązujący stan epidemii sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym (art. 15z² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2020.374 z dnia 2020.03.07)).